

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 44/2026
03.02.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Светлане Томић Јокић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Машом Денић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела превара из члана 208. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Андрије Глигоријевића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Параћину К 186/24 од 08.07.2025. године и Вишег суда у Јагодини Кж1 157/25 од 17.10.2025. године, у седници већа одржаној дана 03.02.2026. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Андрије Глигоријевића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Параћину К 186/24 од 08.07.2025. године и Вишег суда у Јагодини Кж1 157/25 од 17.10.2025. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Параћину К 186/24 од 08.07.2025. године окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела превара из члана 208. став 1. КЗ, за које кривично дело му је изречена условна осуда, којом му је утврђена казна затвора у трајању од једне године и истовремено одређено да се наведена казна неће извршити уколико окривљени у времену проверавања у трајњу од две године по правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело. Истом пресудом окривљени је осуђен на новчану казну у одређеном износу од 30.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од три месеца по правноснажности пресуде, у противном ће иста казна бити замењена казном затвора, тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора.

Истом пресудом окривљени је обавезан да плати суду на име паушала износ од 5.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, као и оштећеној ББ трошкове кривичног поступка, о чијој

висини ће суд одлучити накнадно посебним решењем. Истом пресудом, сходно члану 258. ЗКП, окривљени је обавезан да оштећеној ББ, на име постављеног имовинскоправног захтева исплати износ од 99.210,96 динара, у року од 15 дана, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Јагодини Кж1 157/25 од 17.10.2025. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Андрија Глигоријевић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев за заштиту законитости, побијане пресуде преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе за наведено кривично дело или да укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање.

Врховни суд је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног доставио Врховном јавном тужиоцу, у складу са одредбом члана 488. став 1. ЗКП и у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2 ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет те је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости истиче да је побијаним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, јер у изреци пресуде није описан начин на који је кривично дело извршено, односно којим је радњама окривљени оштећену одржавао у заблуди. Бранилац истиче разлику између описа кривичног дела из члана 208. став 1. КЗ и члана 208. став 2. КЗ, која кривична дела се разликују у погледу намере, односно ставом 2. је прописан привилегујући облик кривичног дела који се огледа у намери да се други оштети, а не и да се прибави противправна имовинска корист. Поред тога, у конкретном случају остало је нејасно колика је висина наводне стечене противправне имовинске користи.

Изложени наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, по оцени Врховног суда, нису основани.

Кривично дело превара из члана 208. став 1. КЗ чини онај ко у намери да себи или другом прибави противправну имовинску корист доведе кога лажним приказивањем или прикривањем чињеница у заблуду или га одржава у заблуди и тиме га наведе да овај на штету своје или туђе имовине нешто учини или не учини.

У изреци првостепене пресуде наведено је да је окривљени АА „у Параћину дана 04.12.2017. године, способан да схвати значај свога дела и управља својим поступцима, свестан забрањености истог, у намери да себи прибави противправну имовинску корист довео у заблуду оштећену ББ из ... на начин што ју је, услед немогућности да у своје име потпише претплатнички уговор са мобилним оператером

због ранијих дуговања, навео да она у своје име, а за његов рачун потпише са мобилним оператером „VIP“ а сада „A1“, Уговор о заснивању претплатничког односа број ... од 04.12.2017. године, по којем је преузела мобилни телефон марке „...“ са ИМЕИ бројем ... и СИМ картицом са бројем ... који је након преузимања предала окривљеном који је наведени мобилни телефон са припадајућом картицом користио, а затим одржавао у заблуди да ће месечне рачуне плаћати, те је покретањем извршног поступка и доношењем решења о извршењу јавног извршитеља Весне Крстојевић из Свилајнца ИИВК бр.103/19 од дана 21.02.2019. године, које је оштећена примила дана 28.02.2019. године наставио да је одржава у заблуди све до наступања штетне последице у току априла месеца 2022. године, када је на адреси пребивалишта извршног дужника, овде оштећене ББ из ... покушана извршна радња пописа и процене покретних ствари, а чиме јој је окривљени АА оштетио имовину у износу од 99.210,96 динара, при чему је био свестан свог дела и хтео је његово извршење.“

У конкретном случају, у изреци пресуде, поред осталих субјективних елемената, описана је намера, као нужан субјективни елемент кривичног дела превара из члана 208. КЗ и радња извршења, као објективни елемент овог кривичног дела, а која радња је код овог кривичног дела алтернативно прописана и огледа се у довођењу у заблуду и одржавању у заблуди другог лица.

Преварна намера се огледа у лажном приказивању чињеница да ће окривљени измиривати услуге мобилном оператеру, иако због ранијих дуговања није сам закључио уговор у своје име и за свој рачун, на који начин је довео, а затим одржавао оштећену у заблуди да ће месечне рачуне плаћати, чиме је навео оштећену да закључи уговор у своје име а за рачун окривљеног, у чему се састоје објективни елементи кривичног дела, којим поступањем је оштећена претрпела штету у износу од 99.210,96 динара, чиме је остварен и субјективни елемент кривичног дела.

По налажењу Врховног суда, описане радње, које је окривљени АА предузео, садрже све субјективне и објективне елементе кривичног дела превара из члана 208. став 1. КЗ, а како су то правилно закључили нижестепени судови, па су супротни наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, оцењени као неосновани.

Поред тога, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче и битну повреду одредбе члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, наводима да је кривично гоњење предузето дана 14.03.2023. године, по истеку рока у коме се за конкретно кривично дело може предузети, имајући у виду да је дело извршено дана 04.12.2017. године потписивањем претплатничког уговора, те је сходно члану 103. став 1. тачка 4. КЗ наступила релативна застарелост кривичног гоњења.

Наводе садржане у захтеву за заштиту законитости, бранилац окривљеног АА, адвокат Андрија Глигоријевић, истицао је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд – Виши суд у Јагодини је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и у образложењу пресуде Кж1 157/25 од 17.10.2025. године је дао јасне и довољне разлоге за свој став да се не ради застарелости кривичног гоњења (страна 3, трећи став другостепене пресуде), које разлоге Врховни суд у свему прихвата и, у смислу члана 491. став 2. ЗКП, на њих упућује.

Поред тога, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да је током поступка остало нејасно како је окривљени довео у заблуду оштећену и навео је да закључи претплатнички уговор, да се ради о грађанскоправном односу, да је последица у конкретном случају наступила правноснажношћу решења о извршењу јавног извршитеља, да током поступка није било адекватне оцене изведених доказа, те цитира наводе сведока и сведока оштећене и изводи сопствене закључке другачије од оних утврђених у нижестепеним пресудама, на који начин указује на погрешно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа, у смислу одредбе члана 440. ЗКП.

Поред тога, бранилац окривљеног истиче повреду одредбе члана 16. ЗКП и члана 419. ЗКП.

Међутим, повреде закона из члана 440. ЗКП, члана 16. ЗКП и члана 419. ЗКП, сходно одредби члана 485. ЗКП, нису предмет разматрања од стране Врховног суда у поступку по захтеву за заштиту законитости, дакле нису дозвољени разлози, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко браниоца, због чега је Врховни суд, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у наведеном делу, оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога Врховни суд је на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Маша Денић,с.р.

Председник већа-судија
Мирољуб Томић,с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић